Officiel læseprøve

ELEFANTEN I VAREVOGNEN

BERND BEST

globaltalents.net

© 2026 Bernd Best

Alle rettigheder forbeholdes.

1. udgave 2026 · Oversat fra tysk

Forlag: globaltalents independent publishing

Globaltalents LLC · globaltalents.net

447 Broadway, 2nd Floor, Suite 703

New York, NY 10013, USA

hello@globaltalents.net

Illustrationer: Gela Kubicki

Redaktion: Hansgeorg Schluck

Dette er et fiktionsværk. Personerne og handlingen er opfundet af forfatteren; romanens centrale stof er også fiktivt.

Print-on-demand-produktion via: Bookvault

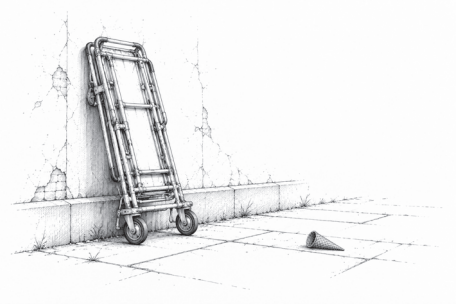

DEL ET
GREBET

Leberkäsen bliver dårlig.

IRINA

KAPITEL 1
SØNDAG, 11.23



Den overvægtige mor hev efter vejret. Det var søndag klokken 11.23, og hun slæbte sine 179 kilo de firs meter fra indkøbscentret hjem til boligblokken. Det havde allerede taget et godt stykke tid.

Det var vinter udenfor. Nattens is hang stadig på de nøgne træer i gården. Hvor solen ikke nåede ind, blev den hængende som glas. Alligevel havde hun spist is, rigtig is, i en vaffel.

To kugler. Stracciatella og den nye med brændt karamel. Pigen bag disken havde ikke taget noget for den anden. Irina havde klaget så længe over prisen, at pigen hellere ville forære hende kuglen end høre én sætning mere. Og flødeskum. En is uden flødeskum var i hendes øjne ikke en is, men en fornærmelse. Hun tænkte allerede på resten af leberkäsen i køleskabet, som hun ville spise kold med fingrene, og på den åbnede karton vin ved siden af. Den ville være tom til aften, som alle kartoner var tomme til aften.

Til morgenmad havde hun drukket resten af gårsdagens karton, to glas, måske tre, nok til at de firs meter virkede som en

god idé. Hun var fuld på den måde, ingen længere bemærkede, fordi hun altid var det: langsom, venlig, med et ansigt, der kom lidt bagefter for hvert skridt. Håret var blevet farvet igen, ude i køkkenet. Gulerodsrødt, en farve, der ikke findes i naturen. I flere uger havde der været en lysere stribe ved hårrødderne.

Hun så ikke den hvide varevogn. Den var en gave fra hendes datter. Ikke direkte, men de tre maskerede mænd i den, manden bag rattet, lægen med sine to tal, plejeren og båren til tunge patienter, hele holdet havde Zhenia hyret til at hjælpe mor med at tabe sig. De sad fastspændt, klar til at gribe Irina og lægge hende i en dyb, medicinsk fremkaldt søvn i månedsvis.

Irina skulle vågne som en blanding af et magert rådyr, Iron Woman og den sidste supermodel fra slutningen af firserne. Det var i hvert fald planen.

Hun kunne ikke have sagt, hvad hun følte i det øjeblik. Kun én detalje blev tilbage: først troede hun, at hun var snublet. Jorden kom hende i møde, og hun blev irriteret, for med hendes vægt var det et projekt at komme op igen, en begivenhed med tilskuere.

Så var hænderne der. De tog ikke hårdt fat. Det var det foruroligende. De håndterede hende, som flyttefolk håndterer et dyrt klaver, forsigtigt, der fulgte en regning med. Fire greb, til venstre, til højre, under armene, under knæene, og verden tippede om på siden. Himlen over hende havde det flade, mælkegrå skær fra en vintersøndag, hvor ingen trækker gardinerne fra.

Fra busstoppestedet så to kvinder det, man kan se i den gade på den tid en søndag: en hvid bil, en båre, mænd med masker og handsker, en tyk kvinde, der er faldet om på vej hjem. De så en nødsituation. Den ene sagde til den anden, at hun jo længe havde haft svært ved at gå.

Hun ville skrige. Der kom et forarget støn, som fra en, der bliver sprunget over ved kassen. En af skikkelserne sagde noget, roligt, næsten høfligt, men på et sprog, der ikke var

hendes, og som hun aldrig havde lært. Irina forstod ikke et ord. Det gjorde det værre. Man kan ikke bede om noget på et sprog, man ikke taler. Så mærkede hun kanylens kolde kys i albuebøjningen, og forargelsen opløstes som sukker i varmt vand.

Den sidste klare tanke var absurd, og hun vidste det stadig, mens den meldte sig. Hun tænkte: Leberkäsen bliver dårlig.

HVEM DER SAD I VAREVOGNEN

Bag rattet sad en mand, som alle i huset bare kaldte sikkerhedsmanden. Ikke fordi de manglede et bedre ord. Det var den mest præcise betegnelse, han tillod. Han kørte, som om bilen var tom.

Bagest, mellem båren og hjulkassen, sad lægen og så på to tal på et lille apparat, iltmætning og puls, som om det var de sidste to tal i verden. Det var hans hænder, der holdt kvinden i live. Det vidste alle i bilen.

Ved siden af ham sad plejeren og holdt kvindens hoved, uden at nogen havde bedt hende om det. Inden bilen kørte, tørrede hun en rest flødeskum af mundvigen med tommelfingeren. Lægen så det og sagde ingenting. Det stod ikke i nogen protokol.

De tre maskerede mænd på bænken kunne skiftes ud, og det vidste de godt. Muskler, tavshed, handsker. Maskerne var dem fra apoteket, blå, med elastikker. Siden det forår er der ingen, der ser en ekstra gang, når tre mænd har dem på. En af dem bad stille, men ingen vidste til hvem.

TUREN

Ifølge kortet tog det tre timer og tyve minutter at køre fra boligblokken til skoven. Det blev til fire. Sikkerhedsmanden holdt ind på rastepladser to gange, uden at nogen steg ud. En hvid vare-

vogn, der kører for langsomt et sted, vækker mindre opsigt end en, der kører i timevis uden at standse.

I bilen lugtede der af desinfektionsmiddel og kold kaffe. Jo længere de kørte, jo mere lugtede der også af Irina, den sødlige lugt af en uvasket krop, der i årevis havde båret mere, end den burde, og af formiddagens vin, der sivede ud gennem porerne. Lægen havde lugtet den, allerede inden båren kom ind i bilen, og ændret et tal i sit regnestykke for de første tre dage. Ingen sagde noget til det. Varmen stod på to. Plejeren havde lagt redningstæppet over hende med guldsiden indad. Længe var den svage raslen fra folien, hver gang bilen ramte en ujævnhed, den højeste lyd i bilen.

Ved kilometer hundrede og tolv holdt Irina op med at trække vejret.

Ikke længe. Elleve sekunder, så kom vejrtrækningen igen med en lyd som en dør, der smækker i vinden. Lægen så på tallet, så på uret, så på tallet igen. Han havde ventet det. Det stod i journalen, det stod i journalen i begge lande, og ingen havde nogensinde gjort noget ved det: I årevis var denne kvinde holdt op med at trække vejret flere gange hver nat og alligevel vågnet hver morgen. Det var den medicinske grund til alt det, der fulgte, og det var en god grund. Det var det bekvemme ved det.

Det skete fire gange mere på turen. Lægen skrev sekunderne ned hver gang.

Udenfor blev byen til marker, markerne til bakker, bakkerne til en skov, der blev tættere og mørkere, indtil trækronerne lukkede sig over vejen som hænder over et lys. Temperaturen faldt til under nul, og skoven så ud, som om nogen havde sat den på pause og glemt at tænde den igen.

HVAD DER VENTEDE IRINA

Ingen ville savne hende. Det var regnestykket, og det gik op.

Intet kæledyr ventede på hende. Dyr overlevede ikke længe i nærheden af Irina. En morgen havde hun lukket datterens kat ud. Den så hun aldrig igen, og hun havde ikke engang ledt ordentligt efter den. Barnets hamster havde hun suget op, mens hun støvsugede. Den havde været ude af buret, og hun havde været for sløv til at slukke for støvsugeren.

Til gengæld ville der blive snakket. En nabo så halvt så gammel ud og var dobbelt så gammel. Om tre dage ville hun undre sig over, at den tykke overfor ikke længere vraltede hen til centret. Om en uge ville en anden sige, at hun nok var i det andet land igen, hos sin demente mor, på grund af lejligheden, man kendte jo den slags. Om to uger ville ingen spørge mere.

Noget arbejde ventede der ikke. Siden foråret havde hun fået pension, bevilget efter tyve år med lægeattester. Den rakte til huslejen og vinen og ikke til begge dele. Resten strikkede hun sig til. Hun var god til det og fik kontanter, uden om myndighederne, til priser, der dækkede garnet og en brøkdel af arbejdstimerne. Datteren dækkede resten. Med nogle ugers mellemrum fik hun en besked klokken to om natten med et tal i.

Datteren ville ikke spørge. Datteren sad på det tidspunkt ved et køkkenbord i et andet land. Der havde hun siddet i en uge, og hun vidste, hvor hendes mor var, på kilometeren.

Flaskesamleren ville være den sidste, der holdt op med at se efter hende. Han var hendes sidste makker. Seks år med flasker ved bænkene og om sommeren ved søen, han med kasserne, hun med blikket. Og den eneste, der nogensinde havde givet hende noget, uden at der kom en regning: pengene fra flaskerne, det hele, i mønter, hver gang, og vandhanen, der ikke længere dryppede, og døren, der kunne lukkes igen. Den søndag havde han stået ved containeren i gården. Gennem indkørslen kunne

han se de firs meter, og han havde set den hvide bil og båren og de fire greb. På tyve år havde han set tre ambulancer i den gård. Han vidste, at de tog anderledes fat. Men en flaskesamler går ikke til politiet. Ham er der ingen, der spørger. Det er hans arbejde.